

उगवती आणि मावळती

-डॉ. मनोज भाटवडेकर

“मला तिचं वागणं सहन होत नाही आता . काउन्सेलिंगने काही फरक पडेल का बघावं म्हणून घेऊन आले . औषधंही द्या हवी तर . सगळ्या जगाशी ती चांगली असते . अगदी तिच्या वडिलांशी सुदधा . माझ्याशीच तिचं काय बिनसतं कोण जाणे . घरात शिरली आणि मी दिसले की तिच्या कपाळावर आठी आलीच म्हणून समजा . दोन मिनिटांत कशावरून ना कशावरून भांडण उकरून काढते . तिला नुसतं म्हणायची खोटी की तुझ्या खोलीत पसारा किती आहे— तो आवरून ठेव . किंवा, इतका वेळ कुठे होतीस? किंवा, तुझ्या फोन बंद का होता? की झालं . मग चिडचिड, आदळआपट आणि रडारड . बरं आता सोळा वर्षाच्या मुलीला हे समजायला नको का? आणि मी तिची आई आहे शेवटी . मी नाही विचारणार तर कोण विचारणार? तिच्याशी कसं वोलायचं तेच कळत नाही .” आईच्या बोलण्याचा जोर वाढला होता .

“तुम्हाला तिच्या वागण्याचा खरंच खूप त्रास होतोय असं दिसतंय .”

“त्रास होणारच ना असं वागल्यावर . हल्ली मला कोणी समजूनच घेत नाही घरात .”

“कोणी म्हणजे? तिचे वडील...?”

“त्यांनाही माझं सगळं नाटक वाटतं . त्यांना माझ्यात इंटरेस्ट नसतो . साधी चौकशीसुदधा करत नाहीत माझी . हल्ली मी कुणालाच नको झालेय .” आता मात्र त्यांच्या डोळ्यांना धार लागली होती . “हल्ली सगळे माझ्याशी फटकून वागतात . मी हल्ली पूर्वीसारखी दिसत नाही . ही तर सारखी माझ्या दिसण्यावरून मला टोकत असते . तुला नीट राहायला काय होतं म्हणते . मी तिला म्हणते तू माझ्या वयाची होशील तेव्हा कळेल तुला . मग काय, भांडायची तयारी आहेच! माझ्याने पूर्वीसारखं काम होत नाही . सारखं विसरायला होतं . मग माझ्यावर सगळे चिडतात . तेच तेच पुन्हा पुन्हा विचारते म्हणून . मला अल्झायमर का काय म्हणतात ते नाहीए ना होत? माझी एक मैत्रीण मला सांगत होती की तुला डिप्रेशन आलंय म्हणून . माझं जाऊ दे . तुम्ही आधी तिच्या वागण्याचं काय ते बघा . तिचं वागणं नाही सुधारलं तर मला खरोखरच येईल डिप्रेशन!”

मुलीच्या बोलण्यात मोकळेपणा होता . “तिला वाटतंय मला काहीतरी प्रॉब्लेम आहे म्हणून . मी म्हटलं - ठीक आहे . येते मी डॉक्टरकडे . त्यांना ठरवू देत काय ते . ते म्हणाले तर मी घेर्ईन ट्रीटमेंट . पण मी तुम्हाला सांगते माझ्यावर विश्वास ठेवा डॉक्टर . मी व्यवस्थित आहे . माझा अभ्यास मी नीट करते . मला इतर कुणावरोबर काही प्रॉब्लेम नाहीए . माझं पपांशी चांगलं जमतं . माझ्या मित्रमैत्रिणींबरोबर चांगलं जमतं . फक्त तिच्याशी जमत नाही . तिचं मात्र कुणाशीच जमत नाहीए सध्या . तिलाच खरी गरज आहे ट्रीटमेंटची . ती हल्ली सारखी चिडचिड करत असते . जरा काही झालं की रडते . रात्रीची झोपत नाही धड . सारखी माझ्या मागे मागे कटकट करते . मी रात्रीची चॅटवर असते . आता सगळेच मित्रमैत्रिणी असतात ना हो हल्ली- पण हिला काही ते पटत नाही . कुणाशी बोलतेयस ते सांग, तुझं बाहेर कुणाशी काही चाललंय का? तिला मी किती वेळा सांगितलं . माझं कुणाशी काही वगैरे नाहीए . तसं काही असलं तर मी आधी तुलाच सांगेन . पण ती विश्वास ठेवायला तयार नाही . मग आमची भांडणं होतात . मी घरी आले की प्रश्नांची सरबत्ती सुरु होते . कुठे गेली होतीस? कुणावरोबर होतीस? काय करत होतीस? घरातलं कुणी बघायचं? पसारा कुणी आवरायचा? तिचा तो आवाज ऐकला की मला कंटाळाच येतो . घरात मी का आले असं मला होतं .”

“तू सांगतेस त्यावरून मला असं वाटतं की तुझी आई खूप संवेदनशील झालीय . तिची सहनशक्ती कमी झालीय .”

“बरोबर बोललात . पूर्वी ती इतकी वाईट नव्हती . काही गोष्टी ती हसून सोडून घायची . गेले जवळजवळ सहा महिने तिला मी हसताना बघितलं नाहीए . तिला जोक्स घेताच येत नाहीत हल्ली . एकतर ती चिडलेली असते नाहीतर रडवेली असते नाहीतर सारखी कशाची ना कशाची तरी चिंता करत असते . तिच्याशी कसं बोलायचं तेच कळत नाही .” शेवटचं वाक्य आईनेही मुलीच्या बाबतीत उच्चारलं होतं! म्हणजे दोघींना एकमेकींच्या बाबतीत तोच प्रश्न पडला होता!

“तुझ्या आईचं वय किती आहे?”

“सेहेचाळीस . नुकताच तिचा वाढदिवस झाला . तेव्हाही तिचं तेच चाललं होतं . कशाला माझ्यासाठी केक आणताय? संपलंय माझं आता सगळं . शीঁ: कंटाळा आला अगदी आम्हाला .”

“तुझे पपा यावर काय प्रतिक्रिया देतात?”

“ते एकतर फारसे बोलत नाहीत . त्यांचा स्वभाव आहे तसा . आईचं हे असं झाल्यापासून तर ते गप्पच असतात . अहो एकदोनदा तिने त्यांना विचारलं- तुमचं हल्ली बाहेर काही अफेअर वगैरे आहे का? का, तर म्हणे तुम्ही माझ्याकडे हल्ली पूर्वीसारखं लक्ष देत नाही . मला हसायलाच आलं . पपा आणि अफेअर? त्यांना त्यांच्या फॅक्टरीच्या कामापुढे कशाला वेळ नसतो . डॉक्टर, तिला काय झालंय? हे ‘मेनोपॉजल ब्लूज’ म्हणतात ते नाही ना? मी वाचलंय थोडंफार इन्टरनेटवर .”

मुलीने जवळजवळ आईच्या समस्येचं निदान केल्यात जमा होतं . आईचं वय रजोनिवृत्तीच्या टप्प्यावर आहे . मासिक पाळी बंद होण्याच्या आसपासच्या या काळात स्रीच्या शरीरातलं ‘इस्ट्रोजन’ नावाचं संप्रेरक (हॉर्मोन) कमी होतं . ज्या स्त्रियांची मज्जासंस्था या बदलाला तीव्र प्रतिक्रिया देते त्यांच्या वाबतीत मज्जासंस्थेतल्या ‘सिरोटोनिन’ नावाच्या रसायनाच्या पातळीत घट होऊ शकते . हे रसायन मनःस्थितीशी निगडित असल्यामुळे मनःस्थितीवर विपरीत परिणाम होतो . नैराश्याची लक्षणं जाणवायला लागतात . झोप न लागणं, भूक न लागणं, उदास- निराश वाटणं, रडू येणं किंवा चिडचिड होणं याबरोबरच नकारात्मक विचार मनात येतात . विशेषतः या काळात ‘आपलं स्रीत्व संपुष्ट्यात आलं, आपली गाडी आता उताराला लागली, आपण कुणाला नकोसे आहोत’ असे विचार मनात थेमान घालायला लागतात . परीच्या चारित्रियावद्दल संशय वाटू शकतो . (त्याहीमागची मानसिकता अशी की आपण आता ‘टाकाऊ’ झालो म्हणून पतीला आपल्यावद्दल काही वाटत नाही, तो आता आपल्याला झिडकाऱ्हन दुसरीकडे आकर्षिला जाणं स्वाभाविक आहे . स्वतःच्या मनातली ही भीती संशयात रूपांतरित होते आणि ती दुस-यावर परावर्तित केली जाते ती अशी- जणू समस्या आपल्यात नसून दुस-यातच आहे!) या नैराश्यावर औषधोपचार आणि मानसोपचार यांचं योग्य पदधतीने संयोजन करावं लागेल . त्यांना होणारा असह्य त्रास औषधांनंतर कमी होईल हा विश्वास त्यांना देणं गरजेचं आहे . औषधोपचाराने त्यांना थोडं वरं वाटायला लागल्यावर त्यांना आपल्या मनःस्थितीकडे तटस्थपणे बघणं शक्य होईल . आपल्या विचारांचा उपद्रव आपल्यालाच होतो आहे हे त्यांच्या लक्षात येईल . त्यांचा स्वतःकडे आणि कुटुंबियांकडे बघण्याचा दृष्टिकोन हव्यहव्य बदलेल .

मुलगी वयात येण्याच्या प्रक्रियेतून जाते आहे . तिच्या शरीरात ‘इस्ट्रोजन’ची निर्मिती जास्त प्रमाणात सुरु होते आहे . तिच्यात वयपरत्वे होणारे मानसिक बदल स्वाभाविक आहेत . तीही

संवेदनशील आहे. आईप्रमाणे तिचा अहंकारही चटकन दुखावला जातो आहे. पण तरीही तिला परिस्थितीचं व-याच अंशी भान आहे. आईच्या वागण्याचं कारण तिला समजत असल्यामुळे तिच्याशी कसं वागायचं या बाबतीतलं समुपदेशन ती सहजपणे स्वीकारू शकेल. तिला औषधांची गरज नाही.

या प्रक्रियेत आणखी एका व्यक्तीचा सहभाग अपेक्षित आहे- ‘पपां’चा. त्यांना आपल्या पत्नीच्या आजाराचं स्वरूप समजावून घ्यावं लागेल. आणि मुख्य म्हणजे, या सगळ्या नाट्यात त्यांना अलिप्त राहून चालणार नाही. दोघींच्या टकरा घडत असताना दोघींना बाजूला करण्याचं आणि मध्येमध्ये समझेता करण्याचं काम त्यांना करावं लागेल. त्यांच्या दोन्ही बाजूला दोन समर्थ स्त्रीशक्ती आहेत- एक उगवती आणि एक मावळती!